

Kohtuasi C-716/19

Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1

Saabumise kuupäev:

26. september 2019

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (Hispaania)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

29. juuli 2019

Hagejad:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Kostja:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A.

Põhikohtuasja ese

Kõlvatu konkurentsi asjas (ELTL artiklid 101 ja 102) äriühingu Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A. (edaspidi „Repsol“) vastu kütuse jaemüügihindade õigusvastase kindlaksmääramise tõttu esitatud hagi.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 81 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (edaspidi „määrus nr 1/2003“) tõlgendamine seoses tõendite ja tõendamiskoormisega.

Eelotsuse küsimused

1. Kas määrust (EÜ) nr 1/2003 silmas pidades võib asuda seisukohale, et faktilistel asjaoludel, mida on uuritud ja mis on tõendatuks tunnistatud Euroopa Liidu liikmesriigi riikliku konkurentsiasutuse tehtud otsuses – kui see ametiasutus toimib vastavalt ELTL artiklitele 101 ja 102 nimetatud määruse alusel talle määratud ülesannetes ja vastavalt teatisele komisjoni ja ELi liikmesriikide kohtute vahel tehtava koostöö kohta ning komisjoni 27. aprilli 2004. aasta teatisele koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgustikus (2004/C 101/03) –, mida hiljem kinnitab kõrgem kohus ja mis jõustub lõplikult, on samade faktiliste asjaoludega seotud hilisemates kohtuasjades teise kohtu poolt õigusemõistmiseks täieliku tõendi tõendusväärtus ja tingimuste või piirangute seadmise mõju?
2. Kas juhul, kui riigi konkurentsiasutus teeb otsuse selle üle, et seoses kokkulepete võrgustikuga on toime pandud õigusrikkumine, peab ta eeldama, et see otsus kehtib sisuliselt kõigi kokkulepete suhtes, mis moodustavad selle võrgustiku, kui õigusrikkumise toimepanija ei ole tõendanud vastupidist? See tähendab, kas otsused, mis tehakse kokkulepete võrgustiku kohta, pööravad tõendamiskoormise ümber?

Viidatud liidu õigusnormid

ELTL artiklid 101 ja 102

Määrus nr 1/2003

Komisjoni 22. detsembri 1999. aasta määrus (EÜ) nr 2790/1999 asutamislepingu artikli 81 lõike 3 kohaldamise kohta vertikaalkokkuleppe ja kooskõlastatud tegevuse liikide suhtes

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. novembri 2014. aasta direktiiv 2014/104/EL teatavate eeskirjade kohta, millega reguleeritakse liikmesriikide õiguse kohaseid kahju hüvitamise hagnid liikmesriikide ja Euroopa Liidu konkurentsioiguse rikkumise korral (edaspidi „direktiiv 2014/104“)

Euroopa Komisjoni suunised vertikaalsete piirangute kohta (ELT 2010, C 130, lk 1) (edaspidi „suunised vertikaalsete piirangute kohta“)

Punkt 13:

„Agendilepingu suhtes artikli 101 lõike 1 kohaldatavuse määravaks teguriks on selle finants- või kommertsriski suurus, mida agent kannab tegevuses, milles käsundiandja on teda ennast esindama nimetanud. Seejuures ei ole hindamisel tähtsust, kas agent esindab üht või mitut käsundiandjat. Samuti ei ole hindamisel oluline, kuidas lepingupooled või riiklikud õigusaktid on neid kokkuleppeid liigitanud.“

Punkt 17:

„[...] Kui agent puutub kokku vähemalt ühe [...] riskiga või ta peab kandma vähemalt ühte [...] kuludest, ei käsitleta agendi ja käsundiandja vahelist lepingut agendilepinguna [...]. [...] Kui agent on kokku puutunud lepinguspetsiifiliste riskidega, piisab sellest, et järeldada, et agent on sõltumatu turustaja [...].“

Punkt 21:

„Kui agent kannab vähemalt ühte [...] riski, ei kujuta agendi ja käsundiandja vaheline leping endast agendilepingut artikli 101 lõike 1 kohaldamisel. Sellises olukorras käsitletakse agendi sõltumatu ettevõtjana ning agendi ja käsundiandja vahelise lepingu suhtes kohaldatakse artikli 101 lõiget 1, nagu mis tahes teise vertikaalse kokkuleppe suhtes.“

Komisjoni teatis komisjoni ja ELi liikmesriikide kohtute vahel tehtava koostöö kohta EÜ asutamislepingu artiklite 81 ja 82 kohaldamisel (ELT 2016, C 127, lk 13) (edaspidi „teatis koostöö kohta“)

Komisjoni teatis koostöö kohta konkurentsiasutuste võrgustikus (ELT 2004, C 101, lk 43).

Viidatud liikmeriigi õigusnormid

17. juuli 1989. aasta konkurentsi kaitse seadus nr 16/1989 (Ley 16/1989 de Defensa de la Competencia).

Artikkel 1. „Keelatud tegevus“

„1. Keelatud on kõik kollektiivsed kokkulepped, otsused või soovitusel või kooskõlastatud või teadlikult paralleelne tegevus, mille eesmärgiks, tagajärjeks või võimalikuks tagajärjeks on takistada, piirata või kahjustada konkurentsi tervel liikmesriigi turul või osal sellest, iseäranis need, millega:

a) määratakse otseselt või kaudselt kindlaks hinnad või muud kaubandus- või teenindustingimused;

b) piiratakse või kontrollitakse tootmist, turustamist, tehnilist arengut või investeeringuid;

c) jagatakse turgu või tarneallikaid;

d) kohaldatakse kaubandus- või teenindussuhetes võrdsete teenuste puhul ebavõrdseid tingimusi, mis seavad mõned konkurendid teistega võrreldes ebasoodsasse olukorda;

e) seatakse lepingute sõlmimise tingimuseks, et tuleb nõustuda täiendavate teenustega, mis ei ole olemuselt või kaubandustavadele vastavalt nende lepingute esemega seotud.

[...]

Põhikohtuasja faktiliste asjaolude ja menetluse kokkuvõte

- 1 Tribunal de Defensa de la Competencia (konkurentsi kaitse kohus, edaspidi „TDC“) määras 11. juuli 2001. aasta otsusega kohtuasjas nr 490/00 Repsolile trahvi summas 3 005 060,52 eurot selle eest, et ta oli alates 1993. aastast otseselt määranud vertikaalselt kindlaks kütuse jaemüügi hinnad turustavatele tanklatele, kes olid sõltumatud ettevõtjad, mille omanikud võtsid nendega sõlmitud näiliselt väidetavate komisjonitasu- või agendilepingute alusel tegelikult enda peale märkimisväärsed riskid seoses kütuse müügiga kolmandatele isikutele. Repsoli kohustati ka nimetatud tegevust lõpetama. Samas menetluses karistati ka naftaettevõtjat Cepsa. Rohkem kui 50% süsivesinike turust on nende kahe äriühingu kontrolli all, ning Repsolil on üle 30% suurune turuosa.
- 2 Konkurentsi kaitse amet kontrollis eespool nimetatud otsuse täitmist ja Comisión Nacional de la Competencia (riiklik konkurentsikomisjon, edaspidi „CNC“) (nüüd Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (riiklik turgude ja konkurentsi komisjon)) määras 30. juuli 2009. aasta otsusega Repsolile 5 000 000 euro suuruse trahvi selle eest, et Repsol „oli kaudselt kindlaks määranud jaemüügihinna oma lipu all tegutsevatele sõltumatutele ettevõtjatele, piirates konkurentsi oma võrgu tanklate ja muude tanklate vahel“, ning teda kohustati süüks pandavat tegevust lõpetama.
- 3 Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) kinnitas eespool nimetatud otsust 22. mai 2015. aasta kohtuotsusega, mistõttu see otsus jõustus lõplikult.
- 4 Samal ajal oli komisjon algatanud 2004. aastal Repsoli suhtes EÜ artikli 81 alusel menetluse seoses mootorikütuse tarnimisega tanklatele Hispaanias. Vastavalt komisjoni 12. aprilli 2006. aasta otsusele COMP/B-1/38.348 tunnustati kohustused, mille võtmiseks tegi Repsol selles menetluses ettepaneku, määruse nr 1/2003 artikli 9 lõike 1 kohaselt siduvaks ja menetlus lõpetati.
- 5 Hispaania tanklaettevõtjate liit (Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, edaspidi „CEEES“) ja tanklakäitajate ühendus (Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio, edaspidi „AGES“) esitasid 30. mail 2007 komisjonile kaebuse, milles nad väitsid, et kütusetarnijate vahel on

ELTL artikliga 101 vastuolus olev kokkulepe, et Repsol kehtestab tanklatele minimaalsed edasimüügihinnad, rikkudes sellega ELTL artikleid 101 ja 102, ning et Repsol on rikkunud komisjoni 12. aprilli 2006. aasta otsusest tulenevaid siduvaid kohustusi mitte piirata ostja õigust määrata edasimüügihinda. Kaebuse esitanud üksused palusid komisjonil alustada vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 9 lõikele 2 uuesti menetlust seoses võetud kohustustega.

- 6 Komisjon jättis 28. aprilli 2011. aasta otsusega CEEESi ja AGESi kaebuse rahuldamata. Kaebajad esitasid selle otsuse peale hagi Euroopa Liidu Üldkohtule, kes jättis selle 6. veebruari 2014. aasta otsusega (kohtuasi T-342/11) rahuldamata.
- 7 Käesolevas kohtuasjas väidavad hagejad, et Repsol tegeleb jätkuvalt õigusvastaste hindade kehtestamisega.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 8 Hagejad väidavad, et Repsol rikub CNC otsuseid ja et tema eesmärk on muuta oma tanklavõrk „tõelisteks agentideks“, s.t mitte ainult näiliselt agentideks, nii et need võtavad enda kanda äririskid, ja selle asemel, et sõlmida edasimüügilepinguid, mis on seotud Plattsi registreeritud hinnaindeksiga, mis tagaks sektori konkurentsivõime, sõlmida puhtalt agendilepinguid ning sel viisil kontrollida jaemüügihinda kogu riigi territooriumil, arvestades Repsoli turuosa suurus. Nad taotlevad Euroopa Kohtule eelotsustaotluse esitamist.
- 9 Repsol väidab, et kuna asjaomastel tanklatel on õigus rakendada hinnaalandusi oma komisjonitasu arvelt, siis ei ole võimalik, et esineb õigusvastane jaemüügihinna kindlaksmääramine, ja et konkurentsiasutuse otsused kehtivad ainult nende lepingute suhtes, mida see asutus on konkreetset kontrollinud, sest need otsused, isegi kui need on lõplikult jõustunud, ei ole esmapilgul usutavad toimepandud rikkumise tõendid.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

- 10 Tuleb kindlaks teha, milline tõendusjõud on määrusega nr 1/2003 antud faktilistele asjaoludele, mis on tuvastatud Euroopa Liidu liikmesriigi konkurentsiasutuse lõplikus otsuses ELTL artiklite 101 ja 102 kohaldamise menetluses.
- 11 Menetluses, mis päädis TDC 11. juuli 2001. aasta otsusega (asi nr 490/00), pandi Repsolile algusest peale süüks õigusvastast hindade kindlaksmääramist liitumislepingute näol tüüptingimuste kehtestamisega, milles ei lepita kunagi kokku turustajaga, kes tegutseb fiktiivselt „agendina“. Liikmesriigi konkurentsiasutus analüüsis Repsoli poolt mootorikütuse turustamisel kasutatud lepinguliikide valimit. Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) 17. novembri 2010. aasta kohtuotsuses, millega muutus nimetatud otsus lõplikuks, märkis see kohus, et „kuna on tuvastatud, et see, mida nimetatakse vaidlusalustes

lepingutes „agendiks“ või „komisjonimüügiagendiks, on tegelikult sõltumatu ettevõtja, kes võtab riskid, ja et tarnija kehtestas lõplikud müügihinnad, ei ole mingit [...] kahtlust, et apellantidel ei ole õigust kasutada vanas määru nr 1984/83 ette nähtud grupierandit. Repsoli poolt hindade kindlaksmääramist esineb konkreetselt teatud lepingutes, niinimetatud komisjonitasulepingutes ja [...] [konkurentsikaitseametis] toimunud menetluses on ta alati kinnitanud [...] müügihindade kehtestamist, et lõpuks täpsustada oma edasimüüjate kohta, kes moodustavad ligikaudu 2,5% tema turustusvõrgust, et kehtestatud hind on maksimumhind, mis on koosõlas tankla omaniku võimalusega hinda oma komisjonitasu arvelt langetada. Viimati nimetatud praktika, mis võeti kasutusele pärast 1997. aastat sõlmitud lepingutes ja komisjoni nõudmisel, ei sea kahtluse alla tegelikkusele TDC antud hinnangut, mida tuleb täielikult kinnitada.“

- 12 Nimetatud viite kohta sellele, et turustavad tanklad olid tõelised agendid, oli komisjon oma 12. aprilli 2006. aasta otsuse Repsoli võetud kohustuste kohta, mis lõpetas paralleelse menetluse Repsoli suhtes vastavalt EÜ artiklile 81 tähenduses, joonealuses märkuses 10 märkinud, et selline asjaolu „eeldab üksikasjalikumat analüüsi, et kinnitada, kas tanklaid võib pidada „agentideks“ ja nad võivad teha hinnaalandusi“, et seejärel viidata selle siseriikliku menetluse tulemustele, milles tuvastati, et mõne tankla ja Repsoli vahel sõlmitud niinimetatud agendilepingud ei olnud tegelikult agendilepingud.
- 13 CNC 30. juuli 2009. aasta otsuses on loetletud rida tegureid, mis viitasid kaudsele jaemüügihinna kindlaksmääramisele, nimelt kauba omandamise või üleandmise hinna kujundamine; komisjonitasude ja kasumimarginaali kindlaksmääramine; maksimum- või soovituslike hindade teatamise süsteem; tankla omaniku arveldamiskohustuste üleminek ettevõtjale; naftaettevõtjate roll allahindluste maksustamises ja maksimum- või soovitusliku hinna suhtes allahindluste rakendamine.
- 14 Selles otsuses järeldati, et analüüsitud toimingute tulemusel toimub jaemüügihinna vertikaalne kindlaksmääramine, mis on vastuolus LDC artikliga 1 ja EÜ artikli 81 lõikega 1, kuna see võtab edasimüüjatelt stiimuli soovitatavast maksimumhinnast kõrvale kalduda ja paneb nad rakendama neid hindu fikseeritud või miinimumhindadena, nagu näitas see, et suur enamik tanklatest oli need soovitatavad maksimumhinnad omaks võtnud. CNC viis oma uurimise läbi vastavalt kohaldatavatele ELi õigusnormidele (asutamisleping, määrus ja suunised) ja Euroopa Kohtu praktikale, kontrollides lepingute sõlmimise majanduslikku ja õiguslikku konteksti, lepinguliike ja lepingutes kehtestatud majanduslikku korda, lepingutingimusi tervikuna ning poolte võetud kohustusi. Selliselt viis CNC läbi suuniste punktis 47 ette nähtud vertikaalsete piirangute hindamise, et hinnata, kas ettevõtja – käesoleval juhul Repsoli – kehtestatud tingimustega muudeti maksimumhinnad fikseeritud või miinimumhindadeks, ning lähtus lisaks nimetatud suuniste jaotise 2.8 ja punktide 226–228 suuniseid 30% turuosa künnise suhtes.

- 15 CNC ei piirdunud ainult analüüsimisega, kas Repsoli, Cepsa ja BP võrgustikuga seotud tanklad võivad teha allahindlusi komisjonitasu arvelt, vaid ta analüüsis vastavalt Euroopa Kohtu sedastatud kohtupraktikale ammendavalt kõiki selle võrgustiku ette nähtud mehhanisme, mis võivad viia selleni, et maksimum- või soovitusliku hinnana ette nähtud hind toimib tegelikult fikseeritud või miinimumhinnana.
- 16 Hagejad on esitanud oma argumendi, et CNC otsus kehtib kogu võrgustiku suhtes, mitte ainult nende lepingute suhtes, mida CNC kontrollis, põhjenduseks lepingumudeli, mida pakub Repsol CNC otsuse täitmiseks kogu oma tanklavõrgustikule – mitte ainult analüüsitavatele tanklatele – ja milles on kasutatud samu lepingutingimusi.
- 17 Tekib probleem, et Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) senine riigisisene kohtupraktika, mis käsitleb hindamist, kas tegu on Euroopa konkurentsioiguse kohaselt vertikaalse hindade kindlaksmääramisega või mitte, on vasturääkiv, ühes sellest tingitud õiguskindlusetusega. Tekib küsimus, kas riikide konkurentsiasutuste – mille tegevust reguleerivad koostöö, koordineerimise ja Euroopa õiguse ühetaoliselt kohaldamise aluspõhimõtted – otsused on oluline näitaja, sealhulgas esmapilgul usutav tõend selle kohta, et asjaomaste ettevõtjate vaheline kokkulepe on konkurentsieeskirjadega vastuolus.
- 18 Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole mingit kahtlust, et kui kokkuleppele ei kohaldata grupierandit, peab see tingimata vastama EÜ artikli 81 lõikes 3 sätestatud tingimustele, ja kui see nendele tingimustele ei vasta või ei ole eraldi lubatud, siis on kokkulepe vastavalt EÜ artikli 81 lõikele 2 keelatud ja algusest peale tühine.
- 19 Euroopa Liidu Kohtu asjakohasest kohtupraktikast on kohane välja tuua järgmistes kohtuasjades tehtud kohtuotsuseid:
23. novembri 2017. aasta kohtuotsus Gasorba jt, C-547/16, ECLI:EU:C:2017:891. Euroopa Kohus kinnitas, et vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 9 lõikele 1 komisjoni tehtud otsusega ei saa asjaomase ettevõtja tegevust turul „seadustada“, ja kindlasti mitte tagasiulatuvalt. Kohtujurist märkis oma ettepanekus, et „komisjoni kohustusi käsitlev otsus ei takista liikmesriikide konkurentsiasutustel ja kohtutel mingil juhul juhtumi kohta otsuse tegemist, kusjuures nad võivad kohaldada ELTL artikleid 101 ja 102 ja vajaduse korral tuvastada rikkumise olemasolu.“ Ta tõi lisaks välja, et liikmesriigi kohus võib pidada komisjoni analüüsi esmapilgul usutavaks tõendiks selle kohta, et ettevõtjatevaheline konkurentsialane kokkulepe on õigusvastane, kuigi ta võib jõuda samas asjas lisauuringute ja põhjaliku kontrolli järel täiesti või osaliselt teistsugusele otsusele.
- 20 11. septembri 2008. aasta kohtuotsus Tobar ja pojad, C-279/06, ECLI:EU:C:2008:485. Selles kohtuotsuses on märgitud, et „kuna põhikohtuasjas käsitletava lepingu kvalifitseerimine konkurentsieeskirjade alusel on eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses oleva asja lahendamiseks oluline,

peab Euroopa Kohus esmalt meenutama sellise kvalifitseerimise seisukohast asjakohaseid kriteeriume“, ja seejärel, et „[m]äärava tähtsusega asjaolu, mille alusel saab kindlaks teha, kas teenindusjaama käitaja on iseseisev ettevõtja, seisneb käsundiandjaga sõlmitud kokkuleppes ja täpsemalt selles kokkuleppes vaikimisi või sõnaselgelt sisalduvates tingimustes, mis käsitlevad kaupade kolmandatele isikutele müümiseega kaasnevate finants- ja äririskide kandmist. Riski küsimust tuleb analüüsida juhtumipõhiselt ning võttes arvesse pigem majanduse tegelikku olukorda kui lepingulise suhte õiguslikku vormi siseriiklikus õiguses (CEEES-i kohtuotsus, punkt 46).“ Seejärel esitab Euroopa Kohus punktides 67, 70 ja 71 oma järeldused kontrollide kohta, mida peavad kohtud tegema selleks, et hinnata jaemüügihinna kindlaksmääramise viise, võttes arvesse kõiki lepingulisi kohustusi, samuti põhikohtuasja poolte teguviisi, ja kindlaks määrama, kas väidetav maksimaalne müügihind ei ole tegelikult kaudsete või varjatud vahenditega kindlaks määratud fikseeritud või minimaalne müügihind.

- 21 2. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Pedro IV, C-260/07, ECLI:EU:C:2009:215. Euroopa Kohus järeldas, et „jaemüügihindu puudutavatele lepingutingimustele [...] saab määruste nr 1984/83 ja nr 2790/1999 alusel kohaldada grupierandit juhul, kui tarnija piirdub vaid maksimaalse müügihinna kehtestamisega või müügihinna soovitamise ja edasimüüjal on seetõttu tegelik võimalus kindlaks määrata jaemüügihind. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kõiki lepingulisi kohustusi nende majanduslikus ja õiguslikus kontekstis ning samuti põhikohtuasja poolte tegevust arvesse võttes kontrollida, kas edasimüüja suhtes kehtib selline sund. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kõiki lepingulisi kohustusi nende majanduslikus ja õiguslikus kontekstis ning samuti põhikohtuasja poolte tegevust arvesse võttes kontrollida, kas edasimüüja suhtes kehtib selline sund.“
- 22 14. detsembri 2006. aasta kohtuotsus CEEES, C-217/05, ECLI:EU:C:2006:784. Märgitakse, et kontroll, mida peab tegema liikmesriigi kohus, ei piirdu analüüsimisega, kas tarnija võimaldas teha tähtsusetus summas allahindlust turustaja komisjonitasu arvelt.
- 23 Euroopa Liidu Esimese Astme Kohtu 15. septembri 2005. aasta kohtuotsus Daimler Chrysler, T-325/01, ECLI:EU:T:2005:322.
- 24 Näib selge, et kohtupraktikast tuleneb, et liikmesriigi konkurentsiasutuse otsuseid, mis on pealegi lõplikult jõustunud, tuleb pidada esmapilgul usutavaks tõendiks selle kohta, et kokkulepe on Euroopa konkurentsieeskirjadega vastuolus.
- 25 Teiselt poolt ilmneb koostöövaim, mis peab konkurentsiasutuste vahel valitsema, nii ELi õigusaktidest endast kui ka Euroopa Komisjoni poolt vastu võetud otsustest.
- 26 Esiteks rõhutatakse määruse nr 1/2003 põhjendustes 15 ja 16 konkreetselt, et komisjon ja liikmesriikide konkurentsiasutused peaksid koos moodustama ametiasutuste võrgu, kus ühenduse konkurentsieeskirjade kohaldamine toimub

tihedas koostöös, ning teabevahetust võib kasutada tõendina, isegi kui teave on konfidentsiaalne.

- 27 Direktiivist 2014/104 nähtub selgelt, et mis tahes menetluses saadud tõendid peavad olema kaebuse aluseks, nii et lõplikult jõustunud haldusotsused, millega tuvastatakse konkurentsioiguse rikkumine, peavad olema siduvad tsiviilkohtule, mis menetleb selles rikkumises algatatud hagi.
- 28 Teiseks, koostööteatise eesmärk on õiguse ühetaoline kohaldamine, nii et liikmesriigi konkurentsioiguse paralleelne täitmine kokkulepete valdkonnas ei või viia Euroopa õigusest tulenevatest erinevate järeldusteni.
- 29 Kolmandaks on komisjon vastuseks küsimustele, mille esitasid talle Hispaania kohtud seoses kohtuvaidlustega hindade kindlaksmääramise praktika üle, mille peale kaevati, ja selle kokkusobivusega EÜ artikliga 81, korduvalt kinnitanud, et ei ole kohane esitada kommentaare liikmesriigi konkurentsiasutuses menetletava uurimise ega ka faktiliste asjaolude kohta, mille üle otsustavad Hispaania ametiasutused.
- 30 Teiselt poolt väitis komisjon, et põhjendada oma 28. aprilli 2011. aasta otsust jätta CEEESi ja AGESi 30. mai 2007. aasta kaebus Repsoli vastu rahuldamata, et tegemist on küsimusega, mida on CNC käsitlenud oma 30. juuli 2009. aasta otsuses, millega määrati Repsolile trahv samade tegude eest, mille peale kaevati, ning oli seega seisukohal, et tema sekkumine oleks topelttöö. Seda seisukohta kinnitas Üldkohus kohtuasjas T-342/11.
- 31 See kohus peab seega tingimata vajalikuks esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotlus.